

dannet gennem knopskydning, beskæring, podning – nogle gange har der været brugt vækstfremmere – ikke ud fra en overordnet plan, ikke ud fra en masterplan om, hvordan strukturen skulle være inden for kongeriget, men tingene er vokset i forhold til den viden og det udsyn, der har været på det givne historiske tidspunkt. Dermed er vor institutionsstruktur blevet en kompleks størrelse, som på én gang er udtryk for noget, vi har villet, men også er udtryk for en vis tilfældighed.

Den sektor, som vi taler om, skal rustes til flere studenter. Og når vi skriver det i redegørelsen, så tilføjer vi, at det betyder, at der skal skabes attraktive uddannelsesmiljøer inden for de mellemlange og de korte videregående uddannelser. Og hvorfor så det?

Jo, fordi vi forestiller os, at en stor del af ambitionen om, at 50 pct. af en årgang får en videregående uddannelse, skal rettes mod de korte og de mellemlange uddannelser. Pointen er jo ikke at gøre alle til akademikere, men at give så mange som muligt den videregående uddannelse, som de og som samfundet har brug for.

Jeg tror ikke, at vi kan styre de unges søgning til uddannelserne. Og jeg tror heller ikke, at vi skal forsøge på det. Men jeg tror, at vi kan gøre de korte og de mellemlange videregående uddannelser så attraktive, at flere ønsker en sådan uddannelse. Jeg tror, et centralt element for de unge er: Hvad er udviklingsperspektivet? Hvad kan jeg, hvis jeg vil videre i forhold til en kort eller en mellemlang uddannelse?

Og de skal på forhånd kunne se: Hvad er det for en vej, jeg kan gå i forhold til den uddannelse, f.eks. professionsrettet, som jeg opnår?

Først og fremmest skal de selvfølgelig kunne se, hvordan de kan komme videre med deres teoretiske kompetenceopbygning. Uddannelserne skal give mulighed for videre uddannelse. De skal fremstå som klare og være attraktive muligheder. Og det tror jeg er en grundlæggende betingelse for, at vi kan opfylde vores ambition.

Men det er jo stadig væk givet, at vi må sikre, at både de korte og de mellemlange videregående uddannelser står som egentlige uddannelser og ikke som forskoler eller som meritgivende forløb eller som moduler, men som færdige uddannelser, som giver baggrund for at udøve en profession.

Men det er jo ikke kun strukturen, der får de unge til at søge en uddannelse. Studiets tilret-

telæggelse, studiemiljøet, de faglige udfordringer spiller en afgørende rolle. Og derfor er kerne i debatten i dag, hvordan vi gennem tilrettelæggelsen af de overordnede rammer og strukturen kan gøre studieopholdet på en kort/mellemlang videregående uddannelsesinstitution stadig bedre.

En anden pointe i redegørelsen er, at vi ønsker, at det landsdækkende udbud af videregående uddannelser skal bevares, samtidig med at vi ønsker større uddannelsesmiljøer. Som flere har nævnt her fra talerstolen, kan det umiddelbart synes modsætningsfyldt. Men derfor understreges det også meget tydeligt som et af redegørelsens helt centrale elementer, at dannelsen af centre for videregående uddannelsesinstitutioner gennem fusioner ikke betyder nedlæggelse af uddannelsessteder. Hverken uddannelserne, de unge, regionerne eller arbejdsmarkedet vil være tjent med en sådan udvikling.

Der skal være tilbud i hele landet af mange grunde, men især fordi der skal være liv, udfordringer og beskæftigelse i hele landet. Dette land er ikke af geografiske årsager ubeboeligt i visse dele, og derfor skal vi også passe på, at vi ikke via vores uddannelsespolitik gør nogle ting til en ødemark, tværtimod. Jeg tror, at udbygningen af uddannelsesstilbudet i regioner med begrænset erhvervsudvikling og befolkningsgrundlag kan være et udviklingspotentiale i sig selv. Og derfor må vi ikke kun have uddannelsespolitiske vurderingskriterier i denne sag. Vi må også respektere de regionalpolitiske, erhvervspolitiske og arbejdsmarkedspolitiske vurderinger, som også vil spille ind.

Det er efterhånden ved at være et stykke tid siden, at redegørelsen blev afgivet den 4. november 1998 – der er gået nogle måneder. Men der er arbejdet videre i mellemtiden. Og som næsten alle ordførere også har noteret sig, er det en diskussion, som nu har en meget stærk rodfæstning i hele sektoren – på den enkelte institution, og hvor institutionerne mødes.

Ministeriet har haft kontakt med de enkelte uddannelsesområder, deres interessenter, for at høre deres reaktioner på redegørelsen. Og helt overordnet set: Der er ikke modstand mod redegørelsens grundlæggende tankegang. Tværtimod har redegørelsen sat gang i så mange initiativer i sektoren, at den nuværende opgave for os er at sikre, at der er rammer, at der er perspektiv på processen, frem for at vi går ind og styrer på detailniveauet.